ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΑΝΑΞΙΟΤΗΣ

Ἰσχυρίζονται αἱ κυβερνητικαὶ ἐφημερίδες ὅτι μὲ τὴν βασιλικὴν ἄρνησιν τῆς αὐξήσεως τῆς χορηγίας, περιῆλθεν εἰς «λεπτὴν θέσιν» ἡ Ἀντιπολίτευσις, ἡ ὁποία δῆθεν φέρει τὴν εὐθύνην διὰ τὸν ἐκ τοῦ θορύβου ψυχολογικὸν ἐξαναγκασμὸν τοῦ Στέμματος ν' ἀποποιηθῇ τὴν αὔξησιν. Ἀλλά, ἐὰν κάποιος εἶναι, πράγματι, εἰς δύσκολον θέσιν, εἶναι μόνον ἡ Κυβέρνησις. Πῶς ἡ κυβέρνησις τοῦ ἀειμνήστου στρατάρχου ἠδυνήθη, κατὰ τὸ 1953, νὰ αὐξήσῃ τὴν χορηγίαν, χωρὶς οὔτε ἡ Ἀντιπολίτευσις νὰ φέρῃ ἀντίρρησίν τινα, οὔτε ἡ κοινὴ γνώμη νὰ πληροφορηθῇ τὸ γεγονός; Τὸ ὅτι ἡ νέα αὔξησις δὲν ἐπετεύχθη κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον ἀποδεικνύει τὴν ἀναξιότητα τῆς παρούσης κυβερνήσεως.

ΑΙ ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ

Ὁ Χάρντιγκ, ἀφοῦ δὲν κατώρθωσε νὰ γίνῃ ἀνταρτοφάγος, ἔγινε... χαρτοφάγος! Ἐτύπωσε 250.000 προκηρύξεις, διὰ τῶν ὁποίων ἐκ νέου καλεῖ τοὺς πατριώτας τῆς ΕΟΚΑ νὰ παραδοθοῦν. Δεδομένου ὅμως ὅτι ἡ προηγουμένη ἐκκλησίς του εἶχεν ἀνταπόκρισιν μόνον εἰς ἕνα... ὄνον, θὰ ἔπρεπε καὶ ἡ νέα προσπάθεια νὰ στραφῇ πρὸς τὰ τετράποδα. Ἂς καλέσῃ λοιπόν, τὸν Φράνσις, τὸ σοφὸ μουλάρι, νὰ τοῦ συντάξῃ τὴν προκήρυξιν. Ἀλλὰ ὑπάρχει φόβος καὶ αὐτός, ἐπικοινωνῶν μὲ τοὺς γαϊδάρους, νὰ εἴπῃ εἰς τὸν Χάρντιγκ ὅτι καὶ αὐτοὶ ἔχασαν τὴν ὑπομονήν τους καὶ ἐβαρέθηκαν τοὺς Ἄγγλους...

Η ΝΕΑ ΠΑΡΑΤΑΣΙΣ

Νέα παράτασις ἐδόθη διὰ τὴν ἐγγραφὴν τῶν μαθητῶν εἰς τὰ σχολεῖα Μέσης Ἐκπαιδεύσεως. Καὶ ἔτσι, θὰ ὀνειρεύουν μαθηταὶ ποὺ θὰ ἐγγραφοῦν τὴν 20ὴν Ὀκτωβρίου. Ἐὰν σχετικαὶ ἐδοκολίαι εἶχον ἐξ ἀρχῆς παρασχεθῆ, δὲν θὰ ἔχαναν τὰ παιδιὰ τόσα μαθήματα καὶ ἡ λειτουργία τῶν σχολείων ἐν γένει θὰ ἦτο καλυτέρα.

Η ΚΙΝΑ

Ὁ πρώην ὑπουργὸς Γεωργίας κ. Ἀλλαμανῆς εἰδοποίησε τὴν Κυβέρνησιν ὅτι, κατὰ τὴν ἐπισκεψίν τῆς Κίνας ἀπὸ μέλη τοῦ ἑλληνικοῦ κοινοβουλίου, τοῦ ἐζητήθη ἀπὸ ὑπεύθυνα πρόσωπα ὅτι ἐπιθυμοῦν σύναψιν ἐμπορικῆς συμβάσεως χωρὶς τὸν ὅρον διπλωματικῆς ἀναγνωρίσεως. Ἡ Κίνα μπορεῖ ν' ἀποδῇ μία καλὴ ἀγορὰ διὰ τὰ ἑλληνικὰ προϊόντα. Αἱ ἀμόβιαι ὑπηρεσίαι πρέπει νὰ ἐπωφεληθοῦν.

ΜΙΑ ΑΠΟΡΙΑ

Κατὰ τὴν ἄποψιν περισσοτέρων τῆς μιᾶς ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων:

«Τὸ φυσικώτερον τῶν πραγμάτων ἦτο τὸ Στέμμα νὰ μὴν ἐπιθυμῇ αὔξησιν τῆς Βασ. Χορηγίας, ὅταν ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς διέρχεται περίοδον μεγίστης οἰκονομικῆς στενοχωρίας».

Ἀλλά, πόθεν συνάγεται τοῦτο; Ἡ Κυβέρνησις, εἰς τὴν παρ' αὐτῆς συνταχθεῖσαν βασιλικὴν ἐπιστολήν, λέγει ὅτι ἡ αὔξησις ἦτο ἀναγκαία (συνεπῶς καὶ ἐπιθυμητή) ἀλλὰ δὲν γίνεται δεκτὴ μόνον ἐξ αἰτίας τοῦ θορύβου.

ΤΟ ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Ἑτέρα ἀπορία εἶναι ἡ ἑξῆς: Ἀφοῦ ἡ αὔξησις δὲν ἦτο ἀποδεκτή, διὰ ποῖον λόγον ἐνομοθετήθη, διὰ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ διατάγματος; Τὸ ἀσυμβίβαστον τῶν ἐμπορικῶν θέσεων δι' αὐλικοὺς ἦτο δυνατὸν νὰ ρυθμισθῇ δι' ἑτέρου διατάγματος. Μή πως, ὑπεγράφη τὸ διάταγμα καὶ ἔγινε Νόμος τοῦ Κράτους, διὰ νὰ ὑπάρχῃ, ὥστε, ἐὰν βραδύτερον, παρελθῇ ἡ δυσφορία διὰ τὸν «θόρυβον» τάχα τῆς ἀντιπολιτεύσεως, γίνῃ χρῆσις τῆς αὐξήσεως «ἀθορύβως»;

ΕΙΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΝ

Πόσον δίκαιον εἴχομεν νὰ ἐκφράσωμεν σκεπτικισμὸν ὡς πρὸς τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ὡραίων κυβερνητικῶν ὑποσχέσεων διὰ τὴν ἀποκέντρωσιν, ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ ὅτι τὸ ζήτημα παρεπέμφθη εἰς... ἐπιτροπήν. Ἐνθυμούμεθα, ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἕνα τετράστιχον ἀπὸ σατυρικὸν ποίημα διὰ τοὺς βαλκανικοὺς πολέμους.

Οἱ Ἕλληνες θελήσαντες
νὰ διαβοῦν τὸν Ἄλμον
συνέστησαν ἐπιτροπήν:
Τσάτον, Βαμβᾶν καὶ Κρέμον!

Ἐπιτροπὴ πάλιν συνεστήθη διὰ νὰ διαβοῦν τὸ μίγα ὄρος τοῦ Ὑδροκεφαλισμοῦ τῆς πρωτευούσης...

Η ΟΛΥΜΠΙΑΣ

Εἶναι ἀνόητον νὰ ὑποστηρίζεται ὅτι δὲν πρέπει ἡ Ἑλλὰς νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Ὀλυμπιάδα τῆς Μελβούρνης, ἐπειδὴ θὰ εὑρίσκετο εἰς τὴν δυσάρεστον θέσιν νὰ ἀγωνισθῇ μαζὶ μὲ τοὺς Ἄγγλους, οἱ ὁποῖοι τυραννοῦν τὴν Κύπρον καὶ τὰ λοιπά. Ὅταν ὅμως πηγαίνομεν εἰς τὰ γυμνάσια τοῦ ΝΑΤΟ, εἶναι ἄστεῖον ν' ἀπέχωμεν ἀπὸ τοὺς στίβους τῶν εὐγενῶν ἐπιδόσεων. Ἐκτὸς ἂν οἱ Ἄγγλοι, ποὺ τυραννοῦν τὴν Κύπρον καὶ τὰ λοιπὰ εἶναι πρόσχημα διὰ νὰ συγκαλυφθῇ ἡ ἀπελπιστικῶς χαμηλὴ στάθμη τοῦ ἑλληνικοῦ ἀθλητισμοῦ, ὁ ὁποῖος, εἰς τὰς ὀλυμπιάδας, ἐπιτυγχάνει ν' ἀνυψώνεται ἡ σημαία μας μόνον εἰς . . . τὰ ἐγκαίνια τῶν ἀγώνων!

ΑΡΩΜΑΤΑ

Εἰς τὴν δυτικὴν Γερμανίαν θὰ κυκλοφορήσῃ προσεχῶς — ὡς ἀναγράφει ὁ διεθνὴς τύπος — ἕνα νέο ἄρωμα ποὺ θὰ φέρῃ τὸ ὄνομα «Ρὸκ ἔντ ρὸλ» ἀπὸ τὸν ὁμώνυμον ξετσίπωτον χορόν. Τὸ ἄρωμα θὰ περιέχῃ μεγάλην ἀναλογίαν ἀμβάρεως καὶ μόσχου ποὺ θὰ τοῦ προσδίδουν ἕνα «κτηνώδη χαρακτῆρα», καθὼς βεβαιώνουν οἱ εἰδικοί. Ἀλλά, ἐὰν θέλουν οἱ κατασκευασταὶ νὰ ἔχῃ τὸ προϊόν των πραγματικῶς κτηνώδη χαρακτῆρα, ἀντὶ νὰ ἀναζητοῦν ἀρώματα ἀπὸ ἄνθη, ἔστω καὶ βαρειά, θὰ ἔπρεπε νὰ μεταβοῦν εἰς τοὺς... σταύλους καὶ εἰς τὰ χοιροστάσια, διὰ νὰ εὕρουν... μοντέρνας ὀσμές!

ΤΑ ΛΕΙΨΑΝΑ ΤΗΣ ΧΙΤΛΕΡΙΚΗΣ ΘΗΡΙΩΔΙΑΣ

Τὸ ΝΤΑΧΑΟΥ ὅπως εἶναι σήμερα

Ἐκεῖ ὅπου ἐξωντώθησαν 170.000 ἄνθρωποι

ΣΗΜΑΙΕΣ ΚΥΜΑΤΙΖΟΥΝ ΣΤΑ ΚΡΕΜΑΤΟΡΙΑ

ΒΟΝΝΗ. (Ἐ. Δημητρ.). Τὸ Νταχάου, τὸ ἀποτρόπαιο στρατόπεδο συγκεντρώσεως, ποὺ εἶναι ἡ πιὸ ἀπάνθρωπη σελίδα τοῦ κτηνωδεστάτου τοῦ Χίτλερ καὶ τοῦ Χίμλερ, ἔχει μεταβληθῆ τώρα σ' ἕνα εἶδος μουσείου. Ὅποιος θέλει νὰ τὸ ἐπισκεφθῇ, μπορεῖ νὰ μπῇ ἐκεῖ ἐλεύθερα ἀπὸ τὴς ἕξη τὸ ἀπόγευμα καὶ νὰ περιδιαβάσῃ στοὺς τόπους, ὅπου ἀμέτρητοι ἄνθρωποι βασανίσθηκαν ἐπὶ χρόνια, πέθαναν μαρτυρικὰ καὶ κατέληξαν στὸ κρεματόριο.

Τὸ Νταχάου εἶναι μιὰ εἰρηνικὴ ἀγροτικὴ κωμόπολις. Τὸ τρομερὸ στρατόπεδο ἐκ εἶναι τέσσερα χιλιόμετρα πιὸ πέρα, μέσα σὲ μιὰ καταπράσινη καὶ γοητευτικὴ ἐξοχή, γεμάτη μὲ ἐξωλλιακὰ τοπία.

Ἂν κουβεντιάσῃ κανεὶς μὲ τοὺς χωρικοὺς τῆς περιοχῆς, θὰ τοῦ μιλήσουν μὲ εἰλικρινῆ θλῖψι γιὰ τὸ «λάγκερ» τὸ στρατόπεδο τῆς φρίκης καὶ τοῦ θανάτου.

«Θὲ ντρεπόμαστε πάντα — λένε — ποὺ γεννηθήκαμε στο Νταχάου!».

Ἄλλωστε, οἱ χωρικοὶ αὐτοί, μολονότι ὑποφέρονται ὅτι συνέβαιναν ἐκεῖ μέσα ἀπὸ θρῆνα πράγματα, ἐὰν εἶχαν τὴ φοβερὴ ἀπόδειξι αὐτῶν, ποὺ γίνονταν μέσα στὸ «λάγκερ», παρὰ μόνον τὴν ἄνοιξι τοῦ 1945, ὅταν τὰ ἀμερικανικὰ στρατεύματα βρῆκαν 24 μεγάλα αὐτοκίνητα γεμᾶτα πτώματα. Ὁ διοικητὴς τοῦ στρατοπέδου, κάποιος συνταγματάρχης τῆς Γκεστάπο τοῦ Χ'μλερ, ἐπιόπευε νὰ στείλῃ τὰ αὐτοκίνητα αὐτὰ σὲ ἄγνωστη κατεύθυνσι, γιὰ νὰ καλύψῃ τὰ ἴχνη τῶν ἐγκλημάτων του, γιατὶ δὲν προλάβαινε νὰ τὰ κάψῃ στοὺ; φούρνους κρεματορίου.

Πόσοι ἄνθρωποι ἔχασαν τὴ ζωή τους στὸ Νταχάου; Οἱ στατιστικὲς τῶν συμμάχων ὁμιλοῦν γιὰ 170 000 νεκροὺς ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ πολέμου ὡς τὴ συντριβὴ τοῦ Τρίτου Ράϊχ.

Τώρα, τὸ τρομερὸ στρατόπεδο εἶναι σκεπασμένο μὲ χορτάρια καὶ ἀγριολούλουδα. Εἶναι σὰν νὰ θέλῃ ἡ φύσις, ντροπιασμένη καὶ ἀηδιασμένη νὰ σκεπάσῃ μ' ἕνα πέπλο λήθης τὸ φρικτὸ παρελθόν.

Μὰ τὸ παρελθὸν δὲν μπορεῖ νὰ λησμονηθῇ εὔκολα. Ὁ ἄνθρωπος δὲν θέλει νὰ ξεχάσῃ αὐτὰ ποὺ γίνονταν ἐπὶ χρόνια ἐκεῖ. Ὅσο κι' ἂν ἡ φύσις σέρνει πάνω στὸ Νταχάου τὸν πράσινο πέπλο της, ὑπάρχουν ἐκεῖ, μέσα σὲ ἐκεῖνες αἰθούσες τῶν κρατουμένων, ἐπιγραφὲς σὲ ὅλες σχεδὸν τὶς γλῶσσες τῆς Εὐρώπης, ποὺ μιλοῦν γιὰ τὸ μεγάλο δράμα. Εἶναι χαραγμένες εἴτε ἀπὸ τοὺ; ἴδιους τοὺ; κρατουμένους, εἴτε ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς τῶν νεκρῶν, ποὺ ἐπισκέφθηκαν τὸ «λάγκερ» μετὰ τὸν πόλεμον.

Διαβάζει κανεὶς:

«Ὅλοι οἱ Γερμανοὶ εἶναι γουρούνια!»

«Ἡ ὥρα τοῦ θανάτου πλησιάζει. Τὸ τέλος ἔρχεται».

«Ὁ Χριστὸς μᾶς ἐδίδαξε νὰ ἀγαπᾶμε ἀλλήλους».

Συγκινητικὸ εἶναι αὐτὸ ποὺ ἔγραψε μιὰ Γαλλίδα μητέρα, ποὺ ἐπεσκέφθη τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1950 τὸ Νταχάου, ὅπου ἔχασε τὸ γυιό της.:

«Μὴ μοῦ κακιώσεις παιδί μου. Δὲν εἶχα χρήματα γιὰ νὰ ἔρθω πιὸ γρήγορα...».

Τὸ φοβερὸ κρεματόριο παρουσιάζει ἕνα παράξενο καὶ πρωτοφανὲς θέαμα. Γιὰ νὰ τιμήσουν τὴν μνήμη τῶν θυμάτων τοῦ Χιτλερισμοῦ, ἔχουν στήσει ἐκεῖ τὶς σημαίες τους ὅλα σχεδὸν τὰ πολιτικὰ κόμματα καὶ οἱ φιλανθρωπικὲς καὶ θρησκευτικὲς ὀργανώσεις τοῦ κόσμου.

ΔΗΜΟΣ ΠΑΤΡΕΩΝ

—Προκήρυξις δημοπρασίας

Ἐκτίθεται εἰς φανερὰν μειοδοτικὴν Δημοπρασίαν τὴν 6ην Νοεμβρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Τρίτην καὶ ὥραν 12ην μεσημβρινὴν ἐν τῷ Γραφείῳ Δ/σεως Τεχνικῶν Ὑπηρεσιῶν καὶ ἐνώπιον τῆς κατὰ Νόμον Ἐπιτροπῆς, ἡ κατασκευὴ Σταύλων παρὰ τὸ Τελωνεῖον.

Προϋπολογισμὸς δαπάνης δρχ. 40.000.

Ἐγγύησις δρχ. 2.000.

Διακήρυξις καὶ λοιποὶ ὅροι εἶναι κατατεθειμένοι εἰς τὸ Τμῆμα Μελετῶν καὶ Κατασκευῶν, δυναμένων τῶν ἐνδιαφερομένων νὰ λαμβάνωσι γνῶσιν.

Ὁ Δήμαρχος Πατρέων
Β. Θ. ΡΟΥΦΟΣ

ΠΑΥΛΟΣ ΒΕΝΤΟΥΡΗΣ

Προερχόμενος ἐκ Θεσσαλονίκης ὅπου εἶχεν μεταβῆ δι' ὑπηρεσίαν ἀπέθανεν κατόπιν αὐτοκινητιστικοῦ δυστυχήματος συμβάντος ἐν Τυρνάβῳ καὶ ἐκηδεύθη ἐν Λαρίσῃ τὴν 13—10—56 ἐν μέσῳ συγκινητικῶν ἐκδηλώσεων τοῦ Λαρισαϊκοῦ λαοῦ ὁ ἐγκριτος ἡμῶν συμπολίτης καὶ ἄριστος ἐπιστήμων Παῦλος Βεντουρῆς.

Ἐγεννήθη ἐν Πάτραις τῷ 1907. Ἀπεφοίτησεν τοῦ Γυμνασίου Δράμας (1926) ὅτε εἰσήχθη εἰς τὴν ἐν Σέδες Στρατιωτικὴν Σχολὴν Ἀεροπορίας ὡς μαθητὴς πιλότος.

Ἦτο διπλωματοῦχος τῆς Ἰατρικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν (1934) μὲ βαθμὸν εἰδικότητος παθολόγου ἄριστα. Παρηκολούθησεν ἐπίσης πολιτικοοικονομικὰς ἐπιστήμας (1941—44).

Διετέλεσεν Νομάρχης Χαλκιδικῆς (1946—48) καὶ Αἰτωλοακαρνανίας (1948—50).

Ἐξελέγη ἐπανειλημμένως ὑπὸ τοῦ ἀνωτάτου Συμβουλίου μόνιμος Νομάρχης τοῦ Κράτους τοποθετηθεὶς εἰς τὰς Νομαρχίας Λακωνίας, Ἀργολιδοκορινθίας (1950) καὶ ἐξεπροσώπησεν ὁμοίως τὴν ἐπίσημον Πολιτείαν ἐν τῷ Νομῷ Ἰωαννίνων μὲ τὰς ἁρμοδιότητας τοῦ Δευτερεύοντος Διατάκτου περιοχῆς Ἠπείρου (1955).

Ἐμφορούμενος ἀπὸ ἁγνὰ πατριωτικὰ αἰσθήματα καὶ ἐπαναλαμβάνων συχνὰ τὸ «δ φοβούμενος τὸν θάνατον ποτὲ δὲν κάμνει ἔργα ζῶντος ἀνθρώπου» ἔδωσε πλεῖστας μάχας ἐναντίον τῶν κατακτητῶν κατὰ τὴν Κατοχὴν καὶ ἀργότερον κατὰ τῶν συμμοριτῶν ὅτε ἦτο Νομάρχης Χαλκιδικῆς καὶ Αἰτωλοακαρνανίας, διακινδυνεύσας πολλάκις τὴν ζωήν του.

Ἀξέχαστα θὰ μείνουν εἰς τοὺς συμπολεμιστάς του ἡ μαχητικότης καὶ αὐτοθυσία του ἀ: ἐπέδειξεν κατὰ τὴν φονικὴν μάχην πρὸς κατάληψιν τῆς Ἀμφιλοχίας ὑπὸ τῶν συμμοριτῶν, ὅτε ἦτο Νομάρχης Αἰτωλοακαρνανίας, συμπολεμήσας μετὰ τοῦ ταξιάρχου κ. Παλαντᾶ Γ.

Ἡ Πατρὶς ἐκτιμῶσα τοὺς ἀγῶνας του, κατὰ τὰ ἐπίσημα πρακτικὰ τῆς Δ' Ἀναθεωρητικῆς Βουλῆς, τοῦ ἀπένειμεν ἐκτὸς τῶν ἄλλων παρασήμων καὶ τὸ μετάλλιον τῶν ἐξαιρέτων Πράξεων.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Κ.Τ.Ε.Λ. ΑΣΤΙΚΗΣ ΠΕΡΙΟΧΗΣ ΠΑΤΡΩΝ

Πρόσκλησις

Καλοῦνται ἅπαντες οἱ Μέτοχοι τοῦ ὡς ἄνω Κ.Τ.Ε.Λ. ὅπως ἀδριον Τετάρτην καὶ ὥραν 3.30' μ. μ. ἀκριβῶς προσέλθωσιν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Ὁμοσπονδίας Ἐπαγγελματιῶν καὶ Βιοτεχνῶν Πατρῶν Μαιζῶνος 93 εἰς Γενικὴν Συνέλευσιν μὲ τὰ κάτωθι θέματα:

1) Διάφοροι ἀνακοινώσεις.
2) Ἀρχαιρεσίαι πρὸς ἀνάδειξιν Νέου διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ Κ.Τ.Ε.Λ. διὰ τὸ ἔτος 1957 συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 12 τοῦ Νόμου 2119/52.

Διευκρινίζεται ὅτι πλείονες συνιδιοκτῆται ἑνὸς αὐτοκινήτου ἔχουν πάντες ὁμοῦ μίαν ψῆφον ἐκπροσωπούμενοι ὑπὸ ἑνὸς τῶν συνιδιοκτητῶν προσηκόντως ἐξουσιοδοτουμένου.

Ἐπίσης ἕκαστον μέλος βάσει ἐξουσιοδοτήσεως θεωρημένης ὑπὸ τῆς ἁρμοδίας Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς δύναται ν' ἀντιπροσωπεύσῃ εἰς τὴν Γενικὴν Συνέλευσιν ἕναν ἀκόμη ἰδιοκτήτην αὐτοκινήτου μέλος.

Ὁ Πρόεδρος
Σωτήριος Κορφιάτης

ΔΗΜΟΣ ΠΑΤΡΕΩΝ

—Προκήρυξις δημοπρασίας

Ἐκτίθεται εἰς φανερὰν μειοδοτικὴν Δημοπρασίαν τὴν 22ην Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 12ην ἐν τῷ Γραφείῳ Δ/σεως Τεχνικῶν Ὑπηρεσιῶν καὶ ἐνώπιον τῆς κατὰ Νόμον Ἐπιτροπῆς ἡ ἐργασία ἐπισκευῆς δεξαμενῆς Κοβουκαλίου.

Προϋπολογισμὸς δαπάνης δρχ. 50.000.

Ἐγγύησις δρχ. 2.500.

Διακήρυξις καὶ λοιποὶ ὅροι εἶναι κατατεθειμένοι εἰς τὸ Τμῆμα Μελετῶν καὶ Κατασκευῶν, δυναμένων τῶν ἐνδιαφερομένων ὅπως λαμβάνωσι γνῶσιν.

Ὁ Δήμαρχος Πατρέων
Β. Θ. ΡΟΥΦΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΘΟΝΗ

«ΜΟΜΠΥ ΝΤΙΚ»

Ἡ ζωὴ ἑνὸς φαλαινοθήρα

ΝΕΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΤΑΙΝΙΑ

Γιὰ μία ἀκόμη φορὰ ὁ κινηματογράφος ἀζωντάνεψε φέτος ἕνα μεγάλο κλασσικὸ μυθιστόρημα, τὸ «Μόμπυ Ντίκ», τὴν ἱστορία τῆς λευκῆς φάλαινας, τῆς θάλασσας καὶ τῶν Ἀμερικανῶν φαλαινοθηρῶν κατὰ τὸν 19ον αἰῶνα. Καθὼς εἶναι φυσικό, τὸ κοινὸ ἔδειξε καὶ πάλι ἐνδιαφέρον εἰς τὸ ἔργο αὐτὸ τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως Χέρμαν Μέλβιλ τὸ ὁποῖον ἐγράφη πρὸ ἑκατὸ καὶ πλέον ἐτῶν. Ἀκόμη καὶ αὐτὴ ἡ πρώτη πρότασις τοῦ βιβλίου «Τὸ ὄνομά μου εἶναι Ἰσμαήλ» θυμίζει κάτι ἀπὸ τὴν Ἁγία Γραφὴ καὶ ἐξάπτει τὴν φαντασία. Καὶ ἀμέσως κατόπιν ἀρχίζει μιὰ ἱστορία γραμμένη μὲ καταπληκτικὴ δύναμι καὶ γλαφυρότητα.

Ἐπιφανειακῶς εἶναι ἡ ἱστορία ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ ἀγωνίζεται νὰ βγάλῃ τὸ ψωμί του ἀπὸ τὴν θάλασσα. Ἡ φαλαινοθηρία ἦτο τὸ κύριο στήριγμα τῆς οἰκονομίας τῆς Νέας Ἀγγλίας γιὰ πολλὰ χρόνια ἕως ὅτου τὸ πετρέλαιο καὶ ἄλλα καύσιμα ἄρχισαν νὰ χρησιμοποιοῦνται. Ὁ Μέλβιλ γράφει γιὰ τὰ πλοῖα καὶ τοὺς ἄνδρας ποὺ κυνηγοῦσαν τὶς φάλαινες καὶ ἀφηγητής του εἶναι ἕνας νεαρὸς ναύτης ποὺ ὁ ἀναγνώστης συναντᾶ εἰς τὴν πρώτη σελίδα, ὁ Ἰσμαήλ. Ἀλλὰ τὸ κύριον ἐνδιαφέρον τοῦ βιβλίου συγκεντρώνεται στὴ λευκὴ φάλαινα — τὸ ὄνομά της εἶναι Μόμπυ Ντίκ — καὶ εἰς τὸν ἄνθρωπο ποὺ μόνος σκοπός του εἶναι νὰ τὴν ἐξολοθρεύσῃ. Αὐτὸς εἶναι ὁ καπετάνιος Ἀχάμπ τοῦ ὁποίου τὸ ἕνα πόδι εἶναι ἀπὸ φίλντισι καὶ ὁ ὁποῖος δὲν πρόκειται νὰ ἡσυχάσῃ ἐὰν δὲν σκοτώσῃ τὴν γιγαντιαία φάλαινα. Καὶ ἀμέσως κανεὶς ἀντιλαμβάνεται ὅτι τὸ βιβλίον τοῦ Μέλβιλ δὲν ἀσχολεῖται μόνο μὲ τοὺς φαλαινοθήρας τοῦ 19ου αἰῶνος ἀλλὰ μὲ ἀνθρώπους ὅλων τῶν ἐποχῶν, μὲ τὸ καλὸ καὶ κακὸ καὶ ὅλες τὶς μεταξὺ των παραλλαγές. Ὅταν ὁ ἀναγνώστης τελειώσῃ τὸ βιβλίο μὲ τὸ μόνο δυνατὸ τέλος — τὴν καταστροφὴ τοῦ Ἀχάμπ καὶ τοῦ πλοίου ἀπὸ τὴν λευκὴ φάλαινα — πιθανὸν θὰ αἰσθανθῇ ὅτι μόλις διάβασε μία ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες ἀλληλογραφίες ὅλων τῶν ἐποχῶν.

Μία σκηνὴ ἀπὸ τὴν ταινία «Μόμπυ Ντίκ» τῆς ἑταιρείας Γουῶρνερ Μπράδερς. Ὁ καπετάνιος Ἀχάμπ (Γκρέγκορυ Πέκ) ἐνῷ προσπαθῇ νὰ φονεύσῃ τὴν λευκὴ φάλαινα

Ὁ Μέλβιλ ὑπηρέτησε σὲ ἕνα φαλαινοθηρικὸ ὡς ἁπλὸς ναύτης ὅπου καὶ ἄκουσε γιὰ πρώτη φορὰ τὴν ἱστορία τῆς λευκῆς φάλαινας τὴν ὁποία μετέφερε εἰς τὸ βιβλίο του τὸ ὁποῖο σήμερα θεωρεῖται ὡς ἕνα ἀπὸ τὰ ἀριστουργήματα τῆς παγκοσμίου φιλολογίας.

Ἡ πρεμιέρα τοῦ «Μόμπυ Ντίκ» τῆς ἑταιρείας Γουῶρνερ Μπρός, ἐδόθη εἰς Νιοῦ Μπέτφορντ τῆς Μασσαχουσσέτης ὅπου διαδραματίζονται καὶ τὰ πρῶτα κεφάλαια τοῦ βιβλίου. Οἱ περισσότεροι κριτικοὶ ἔλεγαν ὅτι ἡ ταινία εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Γρέγκορυ Πὲκ ὑποδύεται τὸν ρόλο τοῦ καπετάνιου Ἀχάμπ καὶ τὴν ὁποία διηύθυνε ὁ Τζὼν Χιοῦστον, εἶναι τόσον καλὴ ὅσο καὶ τὸ βιβλίο.

Ἡ βαθυτέρα σημασία τοῦ ἔργου, αἱ ἀλληγορικαὶ καὶ συμβολικαὶ ἰδέαι τοῦ ἔχουν γίνει θέμα πολλῶν συζητήσεων καὶ καθὼς φαίνεται θὰ ἐξακολουθήσουν νὰ συζητοῦνται γιὰ πολὺ καιρό. Πιθανὸν τὸ καλύτερο πρᾶγμα ποὺ ἔχει νὰ κάμῃ κανεὶς εἶναι νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸν ἴδιο τὸν Μέλβιλ. Στὸ πρῶτο κεφάλαιο τοῦ «Μόμπυ Ντίκ» γράφει. Εἰς τὴν εἰκόνα κάθε προσώπου — ἡ ὁποία ἀντικατοπτρίζεται στοὺς ποταμοὺς καὶ στοὺς ὠκεανοὺς — βλέπομε «τὴν εἰκόνα τῆς ἀσυλλήπτου ἐννοίας τῆς ζωῆς».

ΤΑ ΠΕΝΗΝΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΣΚΟΠΙΣΜΟΥ

ΣΥΝΤΟΜΟΣ ΑΝΑΔΡΟΜΗ

ΛΟΝΔΙΝΟΝ. Τὸν Ἰούλιον τοῦ 1907 μία ὁμὰς ἀπὸ 20 ἀγόρια ἄλλων τῶν κοινωνικῶν τάξεων συνεκεντρώθη εἰς τὸ μικρὸ νησὶ Μπράουνση εἰς τὸ Διμάνι Ποὺλ τῆς Νοτίου Ἀγγλίας. Ἦσαν οἱ πρῶτοι πρόσκοποι, καὶ ἀπέδειξαν εἰς τὸν Ρόμπερτ Μπάντεν—Πάουελ ὅτι αἱ ἰδέαι ποὺ ἔτρεφεν ἀπὸ καιρὸ μποροῦσαν νὰ πραγματοποιηθοῦν. Ἡ ἰδέα τοῦ προσκοπισμοῦ διεδόθη γρήγορα. Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1910 ὁ ἀριθμὸς τῶν προσκόπων εἰς τὸ Ἡνωμένον Βασίλειον ἔφθασεν τὰς 100.000. Καὶ τὸ αὐτὸ ἔτος, χάρις εἰς τὴν συνεργασίαν ἑνὸς ἀνωνύμου προσκόπου τοῦ Λονδίνου μὲ ἕναν Ἀμερικανὸν ἐκδότην, ἐνεφανίσθη ὁ προσκοπισμὸς εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας, αἱ ὁποῖαι, ἀπὸ τὰ πρῶτα ἤδη χρόνια, εἶχαν τοὺ; μεγαλυτέρους προσκόπους τοῦ κόσμου. Τὸ 1911 ὁ Γεώργιος Ε' ἀνέλαβε τὸν προσκοπισμὸν ὑπὸ τὴν προστασίαν του καὶ ἐδέχθη τὸν χαιρετισμὸν 26 000 προσκόπων ποὺ εἶχαν συγκεντρωθῆ εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ μεταξὺ αὐτῶν καὶ μιᾶς ἀντιπροσωπευτικῆς ὁμάδος ἀπὸ τὸν Καναδᾶ. Ἐν τῷ μεταξὺ ἐπειδὴ ηὐξήθη ὁ ἀριθμὸς τῶν ὀργανώσεων εἰς τὰς ξένας χώρας ἐχρειάσθη νὰ διορισθῇ ἕνας Διεθνὴς Ἀρχηγὸς εἰς τὸ Λονδῖνον διὰ νὰ «προαγάγῃ τὰ; φιλικὰς σχέσεις μὲ τὰς ὀργανώσεις τοῦ ἐξωτερικοῦ».

Ὁ πόλεμος τοῦ 1914 θὰ περίμενε κανεὶς ὅτι θὰ κατέστρεφε μία τόσο καινοῦργια ἰδέα, οἱ πρόσκοποι ὅμως εἶχαν ἑτοιμασθῆ. Ἀπεδείχθη ὅτι εἰς ὅλα τὰ ὀπεύθυνα καθήκοντα ποὺ τοὺς ἀνέθεσαν ὁ θεσμὸς τοῦ προσκόπου—ἀρχηγοῦ ἦτο ἕνα γεγονὸς καὶ ὅτι ἡ μικρὴ ὁμάς, ἦτο μία πρακτικὴ μονὰς δι' ἐργασίαν. Ὅταν ἐτελείωσεν ὁ πόλεμος ὁ ἀριθμὸς τῶν προσκόπων, ὅπως καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ προσκοπισμοῦ εἶχαν μεγαλώσει ὅσο ποτὲ ἄλλοτε καὶ ἡ ἀξία τῆς προσκοπικῆς ἀγωγῆς διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς πρωτοβουλίας καὶ τῆς ἐφευρετικότητος τῶν παιδιῶν εἶχεν ἀναγνωρισθῆ ἀκόμη καὶ ἀπὸ ἐκείνους ποὺ εἰς τὸ παρελθὸν ἦσαν ἐπιφυλακτικοί. Τὸ 1920 καὶ τὸ 1922 ἦσαν σπουδαῖοι σταθμοὶ εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ προσκοπισμοῦ. Τὸ 1920 ἔγινε τὸ πρῶτο Τζάμπορη εἰς τὸ Λονδῖνον εἰς τὸ ὁποῖον ἔστειλαν ἀντιπροσώπους 21 χῶραι. Τότε οἱ ἴδιοι οἱ πρόσκοποι ἀνεκήρυξαν αὐθόρμητα τὸν Μπάντεν—Πάουελ «Ἀρχιπρόσκοπο τοῦ Κόσμου». Οἱ ἀρχηγοὶ ἐξεμεταλλεύθησαν κάθε εὐκαιρίαν δι' ἀνεπισήμους συζητήσεις, καὶ ἀπεφάσισαν νὰ ἱδρύσουν «Διεθνὲς Γραφεῖον» καὶ νὰ συνεδριάζουν ἐν ὁλομελείᾳ ἀνὰ διετίαν. Τὸ 1922 ἡ «ὁλομέλεια» συνεκλήθη εἰς τὸ Παρίσι, ἐξέλεξε Διεθνῆ Ἐπιτροπὴ καὶ ἀνεγνώρισεν ὡς κέντρον παγκοσμίου ἐκπαιδεύσεως τὸ Κέντρον Ἐκ